పరదేశీ కథలు

– లలిత చిట్టి

- 66 -

కరోనా కష్టాలు

చిన్న దగ్గొచ్చినా, తుమ్మొచ్చినా భయపడిపోయే రోజులివి. కాలం కరోనా రూపంలో కక్షకట్టి కాటేస్తోంది. కష్టాల వెల్లువలో మనుషులను ముంచెత్తుతోంది. మనిషికి మనిషి కనీసం ఆరడుగుల దూరంలో ఉండాలట. కానీ అక్కడ మాత్రం అలా లేదు. జనాలు ఒకరిమీద ఒకరుపడి తోసుకుంటున్నారు. అక్కడి పరిస్థితి ఎంతో ఘోరంగా ఉంది.

అది కువైట్‌లోని విదేశీ రాయబార కార్యాలయం.

మిట్టమధ్యాహ్నం. ఎడారి ఎండ మనుషులను మాడ్చేస్తోంది. దానికి తోడు ఊపిరాడకుండా మూతికి బిగించికట్టుకున్న మాస్కులు. సమయం కరిగి మూడవుతోంది. వేడికి చెమటలు కారిపోతున్నాయి. కువైటు ఆకాశంలోని సూర్యుడు వారి వైపు తీక్షణంగా చూస్తున్నాడు. అయినా వాళ్ళు భయపడలేదు. వెనుదిరగలేదు. చావో రేవో తేల్చుకోవాలన్నంత పట్టుదలతో నిలబడివున్నారు. సూర్యుడితో అయినా సరే యుద్ధం చేసి గెలుస్తాం అనే ధీమా వారిలో కనబడుతోంది.

వాళ్ళకి ఇల్లులేదు. వాకిలీ లేదు. తలదాచుకోవడానికి స్థలమూ లేదు. తమకున్నవన్నీ బ్యాగుల్లో సర్దుకుని సామాన్లన్నీ తమతోపాటు తెచ్చేసుకున్నారు. అక్కడే ఆ రోడ్డుమీదే చైనా గోడంత పొడవున్న క్యూలో బ్యాగులన్నింటినీ పెట్టుకుని తమవంతుకోసం నిరీక్షిస్తూ కూర్చున్నారు.

విదేశీ రాయబార కార్యాలయంలో తమ పేర్లు కన్‌ఫర్మ్ చేసుకుని పాస్‌పోర్ట్‌లో స్టాంపు వేయించుకుంటేనే ఇండియా వెళ్ళడానికి విమానంలో సీటు దొరుకుతుంది. లేకపోతే వీసాలేకుండా అక్రమంగా ఈ కువైటులో పడి చావాల్సిందే. ముందే ప్రస్తుతం ఇక్కడ పరిస్థితులు బాలేవు. కరోనా కువైటు దేశాన్ని కూడా కల్లోలం చేస్తోంది. అందుకే కువైటు ప్రభుత్వం అక్రమంగా నివసిస్తున్న పరదేశస్తులందరినీ తొందరగా వారి దేశాలకు వెళ్ళిపొమ్మని నోటీసులు జారీచేసింది.

వెళ్ళేవారికి ఉచితంగా విమానసౌకర్యాన్ని కల్పిస్తామనీ చెప్పడంతో ఆయాదేశాల వాళ్ళు వారి ఎంబసీద్వారా పేర్లు నమోదు చేసుకుని ఏప్రిల్ మాసంలోనే చాలావరకూ వెళ్ళిపోయారు. పిలిప్పీన్స్, ఈజిప్షియన్సు బంగ్లాదేశీలు విమానాలు వారికిచ్చిన గడువులో సక్రమంగా వెళ్ళిపోయాయి. కానీ భారతదేశంలో లాక్ డవున్ ఉండటంతో ఇక్కడి విమానాలకు అనుమతి ఇవ్వకపోవడంతో పాపం ఇండియన్స్ ఇక్కడే చిక్కుకుపోయి ఇబ్బందులు

పడుతున్నారు. దానికి తోడు ఇండియన్ ఎంబసీ వీరి లిస్ట్‌ను ఇవ్వడంలో ఆలశ్యం చేసింది. ఇలాంటి క్లిష్టమైన పరిస్థితిలో వీరందరి బ్రతుకులూ బ్యాగులతో సహా రోడ్డున పడ్డాయి. ఆదుకునే నాథుడు ఒక్కడు కూడా కంటికి కనపడలేదు. క్యూలోనే మూడురోజుల్నుండీ కాలం గడుపుతూ అక్కడే బ్యాగులపైనే తలవాల్చి కునుకుతీస్తున్నారు. సమయం మూడుగంటలు దాటిపోతోంది. అసలే రంజాన్ రోజులు. బయట బహిరంగంగా ఏవీ తినకూడదు. తాగకూడదు. గొంతెండిపోతుంటే ప్రాణాలు ఉగ్గబెట్టుకుని క్యూలో కూర్చుని ఉన్నారు వాళ్ళు.

అంతలో బ్యాగు భుజానికి తగిలించుకుని అక్కడికి వచ్చింది ఒక పిల్ల. అంతా నాదేనన్నట్లుగా చలాకీగా అటూ ఇటూ నాలుగుసార్లు తిరగేసింది. చేతిలోని సెల్‌ఫోనుతో అందరినీ టకటకా నాలుగు ఫోటోలు తీసింది. ఫోను చేసి ఎవరితోనో గట్టిగా మాట్లాడింది. తరువాత వీళ్ళ దగ్గరికి వచ్చి "ఇండియా ఎంబసీ ఏజంటుకి ఫోను చేసి మన ఫోటోలు పంపించాను. కనీసం తిండీ, నీళ్ళయినా అందించమని అడిగాను. ఇక అన్నీ వస్తాయి చూడండి" అంటూ తలెగరేసింది.

నీలాంటి వాళ్ళని చాలామందిని చూసాంలే అన్నట్లుగా ఆ పిల్లమాటలు నమ్మలేదు వాళ్ళు. నోటికి మాస్క్‌లు కట్టుకున్నా కూడా మాటలు ప్రవహిస్తున్నాయి అక్కడ. కష్టసుఖాల కలబోత. ఎడారి బ్రతుకుల వడబోత జరుగుతోంది.

"మన తెలుగువాళ్ళే దాదాపు లక్షమంది అక్రమంగా కువైట్‌లో ఉన్నారంట తెలుసా?" కళ్ళు తిప్పుతూ చెప్పింది ఆ పిల్ల అక్కడే వున్న సుబ్బమ్మతో.

"ఆ..అవునా? లక్షమందే? ఇంతమందిని ఇప్పుడు విమానాల్లో పంపించాలంటే కష్టమే కదా" ఆశ్చర్యంతో ప్రశ్నించింది సుబ్బమ్మ.

"ఇంకా ఎక్కువే ఉండచ్చు. పేర్లు నమోదు చేసుకున్నవాళ్ళు మాత్రమే లక్షమంది. ఇంకా ఎంతమంది బయటికి రాకుండా దాక్కుని ఉన్నారో? మనదేశంలో లాక్ డవున్ ఎత్తేసేంత వరకూ మనకు ఈ బాధ తప్పదు. లేకపోతే ఈపాటికి మనం మనదేశంలో ఉండేవాళ్ళం" చెప్పి నిట్టూర్చింది లక్ష్మి.

"ఇక్కడ ఈ కార్యాలయం రోజుకు మూడు గంటలే తెరుస్తున్నారు. నాలుగు రోజుల్నుండీ ఇక్కడ పడికాపులు పడినా పనిమాత్రం కావడం లేదు. అసలే కర్ఫ్యూ మొదలయింది. వీళ్ళకి రంజాన్ మాసం. ఉపవాసాలు. ఈ ఎండకి గొంతెండిపోతున్నా కూడా మంచినీళ్ళు తాగడానికి కూడా వీల్లేదు" బాధ పడ్డాడు నరసయ్య నుదుటనున్న చెమటను తుడుచుకుంటూ.

"ఓయ్యో నరసయ్యా నువు ఎర్రోడివా ఏంది? నిన్నెవడు నీళ్ళు తాగొద్దన్నాడయ్యా. మన బ్యాగులు అడ్డంపెట్టుకుని మనుష్యుల వెనుక నిలబడి ఇన్ని నీళ్ళూ గటగటా తాగెయ్యబ్బా. రంజాన్ అయితే ఏమి? ఇక్కడకొచ్చి ఏ పోలీసోడు చూస్తాండాడు నిన్ను? కువైటులో పోలీసోళ్ళందరూ కరోనా కర్ఫ్యూలో కాపలాకు బిజీ అయిపోయారు లేబ్బా" అన్నాడు శేఖర్ అనే రాజంపేట పిల్లోడు.

"అబ్బే నువ్వు చెబుతావుగానీ తాగడానికి నీళ్ళు ఎక్కడున్నాయి? ఇచ్చేదిక్కు ఎవరున్నారు చెప్పు? ప్రొద్దుట్నుంచీ ఇక్కడే క్యూలో కాలబడి ఉన్నాను. ఒళ్ళు ఉడుకెక్కిపోతోంది. ఊరికి చేరకముందే ఇక్కడే చచ్చేట్టుగా ఉందాదిపో అన్నాడు" వేడికి తట్టుకోలేక పేపర్‌తో విసురుకుంటూ నరసయ్య.

"ఓయ్యో నీ దగ్గర నీళ్ళు లేకపోతే ఎవరినైనా అడగాల కదా? మేము ఇస్తాం కదా. ఇంకొద్దిసేపు ఇలాగే వుంటే గొంతుఎండిపోయి చచ్చిపోయేటిగా వుండావు. ఇదిగో" అంటూ ఖాళీ పెప్సీ బాటిల్‌లో నింపిన నీళ్ళు చేతికి అందించాడు శేఖర్.

నీళ్ళు చూసి ప్రాణం లేచి వచ్చింది నరసయ్యకు. అపురూపంగా నీళ్ళ బాటిల్ అందుకున్నాడు.

ఈలోగా ప్రొద్దు గ్రుంకడంతో రంజాన్ ఉపవాసపు వేళ ముగిసినట్లుగా మసీదులోని మైకునుండి అల్లా హు అక్బర్ అంటూ మౌల్వీగారి అజాన్ వినిపించింది.

ఇంతలో చలాకీగా తిరిగే పిల్ల ఈసారి ఆహారం పొట్లాలతో నీళ్ళ బాటిళ్ళతో ఉన్న ట్రాలీని తోసుకుని వచ్చి అందరికీ ఆహారాన్ని పంచిపెట్టసాగింది.

"హమ్మయ్య తినడానికి తిండి దొరికింది. బ్రతికాము. ఈ పిల్ల ఎవరోకానీ అసాధ్యురాలే. ఝాన్సీలక్ష్మీబాయిలా పోరాడి మనకు తిండి, నీళ్ళు తెప్పించిందబ్బా" అన్నాడు నరసయ్య ఆనందంగా.

"ఎంబసీవాళ్ళు ఇక ప్రతిరోజూ రెండుపూటలా మనకు అన్నం పంపిస్తారు. భయంలేదు" అంది ఆ పిల్ల.

ఇంకేముంది? అన్నంతింటూ అందరూ ఆ పిల్లను పొగడటమే. అక్కడ ఆ సమయంలో ఆ అమ్మాయ్ అందరి కళ్ళకి హీరోయిన్‌లాగా కనిపించసాగింది. "ఓ అమ్మాయ్. మగాళ్ళెవరూ చేయలేని పనిని నువ్వు పదినిముషాల్లో చేసావు. ఇంతకీ నీ పేరేంటే పిల్లా?" అని అడిగింది సుబ్బమ్మ ఆప్యాయంగా.

"పేరుదేముందిలే అత్తమ్మా మీ కడుపులు నిండితే అంతే చాలు నాకు. ఈ రాత్రికి మనందరం ఈ ప్రక్కనే వున్న స్కూల్లో ఉండటానికి పర్మిషన్ కూడా సంపాదించాను. నేనున్నాను కదా ఇక మీరు ఏ దిగులుపడకుండా సంతోషంగా ఉండండి" అంది ఆ పిల్ల తనూ తిని చేయి కడుక్కుంటూ.

"ఎవరోగానీ ఈ పిల్ల భలే ఉషారుగా ఉండాది సుబ్బమ్మా అత్తమ్మా అంటూ వరస కూడా కలిపేసిందిగా నీ కొడుక్కి చేసుకో ఊరంతా జయించుకుని వస్తాది" అంటూ సలహా ఇచ్చింది వెంకటమ్మ.

"హా.. ఏం కులమో? ఏం పాడో కులంగాని పిల్లను చేసుకోలేము కదా" అంది సుబ్బమ్మ.

"ప్రపంచమంతా కరోనా వచ్చి అల్లాడుతుంటే ఇంకా ఈ టైములో కూడా నీకు కులమూ మతమూ కావలసి వచ్చాయా? పిల్ల బంగారంలా వుండాది. మళ్ళీ దొరుకుతాదా ఇట్టాటి పిల్ల చెప్పు?" అడిగింది వెంకటమ్మ.

"నీకేమమ్మా చెపుతావు. మాకు పట్టింపులు ఉంటాయి కదా. కరోనా వచ్చినంతమాత్రాన కులాన్నీ, మతాన్నీ మరిచిపోతామా? ప్రాణం పోయినా అన్నీ కరెక్టుగా చూసి పెళ్ళి చెయ్యాల్సిందే పెళ్ళంటే తమాషానా ఏంది? పెళ్ళంటే నూరేళ్ళపంట" అంది సుబ్బమ్మ.

"ఇట్టాంటి కరోనాలు వంద వచ్చినా మనుషులు మారరు. అంతే" అంటూ వెంకటమ్మ లేచి మరో ప్రక్కకి పోయింది నవ్వుకుంటూ.

"ఓమ్మా మాటలు ఆపి మీరు ముందుకు కదలండి. ఈ క్యూలోనే పెళ్ళి సంబంధాలు మాట్లాడి పెళ్ళి చూపులు చూసేసి పెళ్ళిళ్ళు ఇక్కడే చేసేట్టుగా ఉండారే మీరు. బ్రతికితే చాలురా బగమంతుడా అని మేము అల్లాడతావుంటే మీ గోల మీది" అంటూ అరిచాడు వెనకనుండి సుబ్రమణ్యం.

"రాత్రికి ఎక్కడ పడుకోవాలో ఏమో మూడురోజుల్నుండీ రోడ్డుమీదే కాలం గడుపుతున్నాం. స్నానాలు లేవు, పానాలు లేవు. స్నానాలు చెయ్యక అందరిదగ్గరా చెమట కంపు వస్తోంది. ఎన్ని రోజులు ఇట్టా బ్రతకాల? రండిమా అంటే అన్నీ సర్దుకుని వున్నచోటు ఖాళీ చేసి బ్యాగులు ఎత్తుకొని వచ్చేసినాము. ఇప్పుడు మన ఎంబసీవాళ్ళు ఒక్కరూ కనబడలేదు. కష్టం కదా? ఇలా ఎండలో నిలబెట్టి చంపేస్తారా ఏంది? " అని తన గోడును వెళ్ళబోసుకుంది ధనమ్మ.

"నువ్వు ఎంత బాధపడినా ఏమీ చెయ్యలేము. అక్కడ ఇండియాలో లాక్ డవున్ ఎత్తాల. ఇక్కడ కువైట్‌లో విమానాలు కదలాల. అప్పటిదాకా మన బ్రతుకింతే. కువైటోడు అడిగినపుడు మన ఇండియావోడు మర్యాదగా విమానాలకు పర్మిషన్ ఇయ్యాలగదా? మనోళ్ళదే తప్పు. ఇంగ ఎవర్ని అని ఏం లాభం?" సముదాయించింది జయమ్మ.

"ఏమయ్యా శేఖరా పెద్దపెట్టి అడ్డంగా పెట్టి దానిమీద పండుకున్నాడు అక్కడెవరో పెద్దమనిషి. పోయి ఒకసారి లేపు. ఈ క్యూ ముందుకు కదలాలి కదా" కేకలేసాడు సుబ్రమణ్యం.

"ఇంతకీ ఇదంతా చైనావోడి పనేనంటావా అబ్బీ? అందరినీ దెబ్బతీయాలని మంచి ప్లాను వేసాడంట గదా?" ఆరాగ సుబ్రమణ్యంను అడిగాడు నరసయ్య.

"అంతేగదా గబ్బిలాలను తిని రోగాలను ప్రపంచం మీదకి వదిలినారు. నాయాల్ది ఏ మాంసమైనా సరే వదలకుండా తినే వెధవలంటయ్యా వాళ్ళు. ఇష్టమొచ్చిన చోటికి సంతోషంగా తిరుగుతావుంటిమి. ఈ విపత్తు వచ్చి పడినాక అన్నీ బంద్ అయిపోయినాయి. మూతికి కూడా గుడ్డకట్టుకుని నోరుమూసుకోవల ఇంగ. జరిగిన నష్టం కష్టం ఎవరికి చెప్పుకోవాల? ఎవరు బాధ్యులు? చాలామంది ఈ కువైటులో ఉద్యోగాలు పోయి బాధపడతండారు. వాళ్ళంతా ఇంటి బాడుగలు ఎలా కడతారు? కడుపుకు ఏమి తింటారు? కొన్ని కంపెనీలు జీతాలు ఇవ్వకుండా ఎగనామం పెట్టేసినాయి. పాపం ఎక్కడివాళ్ళక్కడ చిక్కుబడిపోయి ఈ వైరస్ భయంతో ఎలా బ్రతుకుతారు? ఆ చైనావోడికి మనందరి ఉసురూ తగిలి నాశనమైపోతాడు చూస్తూవుండు" ఆవేశంగా చెప్పాడు సుబ్రమణ్యం.

"నిజమేనబ్బా ఇండియాలో వలసజీవులకు కష్టాలు ఇక్కడ కువైట్‌లో మనకూ నష్టాలు. అప్పులు చేసుకుని ఇంతదూరం వచ్చినాము. నాలుగు దినార్లు సంపాదించుకోవాలని ఆశపడినాము. కానీ ఇప్పుడు ఉన్నట్టుండి ముంచుకొచ్చింది ఈ ముప్పు. ఇంటికి పోయి అప్పులు ఎలా తీర్చుకోవాల? పెళ్ళాం బిడ్డల్ని ఎట్లా పోషించుకోవాల? ఆలోచనచేస్తే తలకాయ నొప్పి వస్తాంది ఏం చెయ్యమంటావు?" తలపట్టుకున్నాడు నరసయ్య.

"ఏం చేస్తామయ్యా? నిండామునిగాక చలి వుండదు కదా. పెళ్ళాం బిడ్డల సంగతి దేముడెరుగు ఇక భూమ్మీద బ్రతికేది కష్టమే. మనిషిని మనిషే శత్రువులాగ చూస్తుంటే ఎట్టబ్బా బ్రతికేది? ఎందుకులే పాడుజీవితం ఇంట్లో కూర్చుని పంజరంలో సిలకలా బిక్కుబిక్కుమంటూ భయపడతా బ్రతకాలంటే ఎట్టా? ఎన్ని రోజులు ఇట్టా? ఒక్క నెల జూసినాం. రెండు నెలలు ఓపిక పట్టినాం. రోజురోజుకూ పెరుగుతాందేగానీ ఎక్కడా ఆగేటట్టు కనపడలేదే ఈ మాయదారిరోగం? దానికితోడు పెద్దపెద్దోళ్ళు చేతులెత్తేసి దాంతో సహజీవనం చెయ్యాల్సిందే అని తేల్చి చెప్తాండారు. వాళ్ళకేం? ఏసి రూములో కూర్చుని మూడుపూటలా తింటూ ఎన్నైనా చెపుతారు. మధ్యలో అటూ ఇటూ కాకుండా చచ్చేది మనబోటివాళ్ళమే కదా" లోపల దాచుకున్న కోపాన్ని బయటికి వెళ్ళగక్కాడు శేఖర్.

"సరేగానీ ఓ శేఖరా! ఇంతకీ బ్యాగు తగిలించుకుని సెల్‌ఫోను చేతిలో పట్టుకుని ఫోటోలు తీసిందే, మనకు తిండి తెప్పించి పెట్టిందే ఆపిల్ల ఎవురబ్బా? ఏ ఊరంటావు? పిల్ల బలే ఉషారుగా లీడరు మాదిరి మట్లాడతాందిబ్బా" ఆసక్తిగా అడిగాడు అక్కడే వున్న వెంకటయ్య

"ఆ పిల్లది కడప అంటన్నా. కువైటోడు నాలుగునెలలు పనిజేయించుకుని జీతం ఇయ్యకపొయ్యేసరికి తప్పించుకుని బయటపడి వాడిమీదే కేసుపెట్టిందంటన్నా. ఎంత ధైర్యమో చూడు. పిల్ల గుండెలు దీసిన బంటులా ఉంది. వాడు ఊరికే ఉంటాడా? అబద్దపు కేసులు

రెండు ఈ పిల్లమీదనే పెట్టి రెండేళ్ళు జైలులో వేస్తే విడుదలయ్యాక మన ఎంబసీకి వెళ్ళింది. ఎంబసీవాళ్ళు కొన్నినెలలు ఏదో చిన్న పని చూపించినారు. అలా కొద్దిరోజులు కాలం గడిపి ఇపుడు ఇక్కడ ఇంక చేసేదేమీలేక ఇంటికి వెళ్ళిపోవాలని అనుకుంటోంది" అని వివరించాడు శేఖర్.

"అయ్యో పాపం అలాగా. ఇక్కడున్న వాళ్ళందరి బ్రతుకులూ అంతేలే. ఏదో ఒక కథ ప్రతిఒక్కరిదీ." ఏం చేస్తాం ఇక్కడికి వచ్చాక తప్పదుగా చెప్పాడు వెంకటయ్య.

ఇంతలో ఇండియా ఎంబసీ ఏజంటును తీసుకుని వచ్చిన ఆ పిల్ల "ఈ రోజు టైమయిపోయింది ఆఫీసు మూసేసారు. అందరూ లేచి మీ బ్యాగులన్నీ తీసుకుని ఈ ప్రక్కనే వున్న స్కూల్లోకి పదండి. విమానాలు ఎగిరేంతవరకూ అదే మనకు నివాసం. ఎలాగో కాలం గడపాలి మనం" అంటూ అందరికీ గట్టిగా అరిచి చెప్పింది.

లేని శక్తిని అరువు తెచ్చుకుని ఇక తప్పదు కాబట్టి అందరూ లేచి సంచులన్నీ చేతపట్టుకుని స్కూలు లోపలికి పోయినారు.

అన్నిపనులూ పూర్తయి ఇండియాలో లాక్ డౌన్ ఎత్తేసాక కువైట్ వాళ్ళు విమానాల్ని కదిలించేవరకూ అందరూ అక్కడే నిలిచిపోయారు. ఆ ఒక్క స్కూలేకాదు చాలా స్కూళ్ళు వీళ్ళందరితో నిండిపోయాయి. వీరికి ఆశ్రయమిచ్చి ఆదుకున్నాయి.

ఇప్పటికి నాలుగు విమానాలు మాత్రమే ఇండియాకు వెళ్ళినాయంట. లిస్ట్‌లో ముందున్న వాళ్ళ పేర్లు చూసి ఆ వరస ప్రకారం ముందుగా ఎక్కించి పంపేసారు. ఇంకా చోటులేక చాలామంది నిలిచిపోయి అక్కడే కష్టంగా కాలం గడుపుతున్నారు.

"ఓ అమ్మాయీ నీ పేరేందో నాకు తెలియదుగానీ మా అందరినీ ఆదుకుని నువ్వు మంచి పనులు చేసావమ్మా. ముందుగా వెళ్ళే విమానంలో నువ్వు వెళ్ళు తల్లీ" అంది లక్ష్మి ఆ పిల్లవైపు కృతజ్ఞతగా చూస్తూ.

"నా పేరు ఝాన్సీ ఆంటీ. పేరుకు తగినట్లే ఉంటాయి నా పనులు కూడా. దేనికీ భయపడటం నాకు తెలియదు. ప్రాణం పోయిందాకా పరిస్థితులతో పోరాడి జయించడమే నాకు తెలుసు.

మీ అందరినీ ముందుగా పంపించినాకే నేను వెళతాను. అంతవరకూ ఇక్కడ అన్ని విషయాలూ మాట్లాడటానికి మీ మంచీ చెడ్డా చూడటానికి నేనుండాలి కదా. నేనైతే ఇండియా ఎంబసీ వాళ్ళతో మాట్లాడి అన్ని పనులూ చెయ్యగలను, మీ అవసరాలను చూడగలను. మీ అందరూ సంతోషంగా ఉంటే అదే నాకు ఆనందం" అంది ఝాన్సీ నవ్వుతూ.

"మా తల్లే ఎంత మంచిదానివి నువ్వు. నువ్వు నిజంగా ఝాన్సీ లక్ష్మీబాయివే. మా లాంటివాళ్ళని కాపాడటానికి నీలాంటివాళ్ళు నూటికి ఒక్కరైనా ఉండాలమ్మా. నిజమే నువ్వు మాతోపాటు వుంటే మాకు కొండంత అండగా వుండి ధైర్యాన్ని కలిగిస్తావు.

ఏ తల్లి నిను కన్నదోగానీ ఆ తల్లికడుపు చల్లగా ఉండాల. మా ఆయుష్షు కూడా పోసుకుని నువ్వు నిండు నూరేళ్ళు పిల్లాపాపలతో సంతోషంగా ఉండాలి తల్లీ" అంటూ ఆనందబాష్పాలతో ఆశీర్వదించారు లక్ష్మి, సుబ్బమ్మ, వెంకటమ్మ.

అక్కడున్న వారందరూ కూడా ఆ పిల్ల మాటలకు మురిసిపోయి ఝాన్సీ లక్ష్మీబాయికీ జై అంటూ జేజేలు పలికారు.
"భయపడకండి. నిరాశ చెందకండి. అందరం ఆశతో వేచి చూద్దాం. ఈ కరోనా కష్టాలు వీడిపోవడానికి అందరి బ్రతుకులూ కుదుటపడటానికి మనందరం కలిసి ఆ దేవుణ్ణి ప్రార్థిద్దాం. మంచి రోజులకోసం మనమందరం ఇండియాలోని మన ఇళ్ళకు క్షేమంగా చేరేవరకు కలిసికట్టుగా ఈ కరోనాతో పోరాడదాం" అంటూ అందరిలో ఉత్సాహాన్ని నింపుతూ పిడికిలి బిగించింది ఝాన్సీ.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments